

omluviti, neboť prý se v tomto stavu ocitl vlastní vinou, přijav plné moci věřitelů. Než, jak již bylo dovedeno. obviněný byl oprávněn plné moci věřitelů vyrovnacího dlužníka přijati, takže uvedený předpoklad právních vývodů odpadá. Bylo proto odvolání v obou směrech zamítnuto.

Čís. 250 dis.

Porušení povinností povolání, nevyhověl-li advokát soudnímu usnesení, jímž bylo jeho mandantu uloženo složit zálohu na znalecké výlohy, ačkoli mu strana soudem určenou částku k tomu účelu odevzdala; je nerozhodné, že podle právního názoru obviněného břímě důkazu nespočívalo na jeho mandantovi.

(Rozh. ze dne 29. května 1935, Ds I 13/35.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta proti nálezu disciplinární rady advokátní komory v Čechách ze dne 8. října 1934, jímž byl uznán vinným disciplinárním přečinem porušení povinnosti povolání.

D ů v o d y :

Je nerozhodno, že koncipient obviněného advokáta vznesl proti jeho příkazu námitku nepřiměřenosti cen účtovaných žalobcem S. žalovaným manželům J., když je jisto, že se obviněný doveděl ještě před uplynutím 14denní lhůty, že jeho mandantům bylo soudem uloženo složit do 14 dnů zálohu 50 Kč na provedení znaleckého důkazu. Zjišťuje kárný nálezh výslovně — a zjištění to není odvoláním napadeno — že obviněný dopsal dne 25. listopadu 1930 manželům J. o zálohu na znalecké výlohy. Obhajoba to sama přiznala při ústním líčení v prvé stolici, uvedši, že si obviněný vyžádal z opatrnosti zálohu od manželů J.

Soudnímu příkazu na složení zálohy měl obviněný bezpodmínečně vyhovět. Plyneť z ustanovení § 367 c. ř. s. jasně, že proti usnesení prvního soudu, jímž byla uložena záloha na provedení znaleckého důkazu, je opravný prostředek vyloučen. Zdůrazňuje zákon v uvedeném předpisu, že předpisů o důkazu svědeckém je použití i při důkazu znaleckém, tedy veškerých ustanovení §§ 320—350 c. ř. s. a mezi nimi i předpisu § 349, 2. odst. c. ř. s., jenž vylučuje opravný prostředek proti usnesení, ukládajícímu zálohu na provedení důkazu (srov. rozh. čís. 6317 Sb. n. s. civ.). Nešlo tu o to, na které ze sporných stran spočívalo onus probandi, nýbrž o splnění soudního usnesení, proti němuž je opravný prostředek vyloučen.

Zmíněným usnesením bylo žalovaným uloženo složit zálohu pod ztrátou důkazu, takže neměl být pro obviněného směrodatným jeho právní názor, nýbrž zájem klientův a nebezpečí jemu hrozící. Peníz 50 Kč byl podle nenapadeného zjištění kárného nálezu obviněnému jeho

mandantem včas zaslán s výslovným určením, že jde o peníze na znalecké výlohy. Tvrzení obviněného, že byl o dojití peněz personálem své kanceláře zpraven až po projití 14denní lhůty, týká se okolnosti bezvýznamné z toho důvodu, že na obviněném bylo, by patřičným dotazem v kanceláři zjistil, zda-li jeho výzvě mandant vyhověl či nikoliv. Bylo proto odvolání z výroku o vině zamítnouti.

Čís. 251 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, provedl-li advokát proti dlužníku, jenž bez upomínání zaplatil jeho mandantu soudně stanovené útraty, zůstav dlužen jen jednu Kč, exekuci pro tento nedoplatek, aniž naň dlužníka dříve upozornil.

(Rozh. ze dne 29. května 1935, Ds II 28/34.)

Nejvyšší soud jako odvolací kárný soud v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl v neveřejném sezení odvolání obviněného z nálezu disciplinární rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 22. září 1934, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y :

Odvoláním se domáhá obviněný zproštění, případně aspoň uložení trestu písemné důtky podle § 12, lit. a) disc. statutu. Odvolání není důvodné. Obviněný neměl omluvitelného důvodu, aby z předcházejícího postupu firmy J. a spol. usuzoval na zlehčovací úmysl této firmy při placení útrat, jež byly s o u d n ě stanoveny a jež firma až na 1 Kč zaplatila bez upomínání, tedy zřetelně projevila úmysl útraty ty bez dalšího řízení vyrovnati. Obviněný při uvážení těchto okolností a poměrů velké firmy musil by dospěti k úsudku, že firma, platící odpůrci soudně přisouzené útraty bez upomínání, je si vědoma toho, že přisouzení útrat je konečné a že se nevydá svévolně v nebezpečí, že bude nedoplatek útrat na ní vymáhán exekučně, čímž by jí vzešly jen další nepoměrně vysoké útraty exekuční; nemůže proto ani ve směru subjektivním své jednání ospravedlniti, neboť než za těchto poměrů dal vésti exekuci pro nedoplatek 1 Kč, měl při bedlivé pozornosti uvážiti, že jde zřejmě o nedopatření při poukázání útrat a že věc může býti vyřízena prostým upozorněním. Musil též věděti, že příkrý postup vymáhání 1 Kč mobilární exekucí proti velké firmě, pokud nebyl nutně opodstatněn okolnostmi touto firmou způsobenými, je způsobilý zlehčiti u třetích osob, jimž se dostane na vědomí, celý stav advokátní v jeho funkci s v ě d o m i t ě h o plnění úkolů z právního zastupování vyplývajících. Tuto zvláštní povinnost stavovskou má advokát i při právních krocích, jež jinak zákonu odpovídají a nemůže v disciplinárním ohledu obviněného ospravedlniti, že měl právo vésti exekuci. Nejvyšší soud se zřetelem k tomu, že zlehčení cti